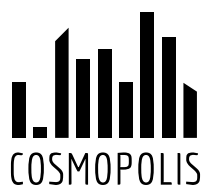

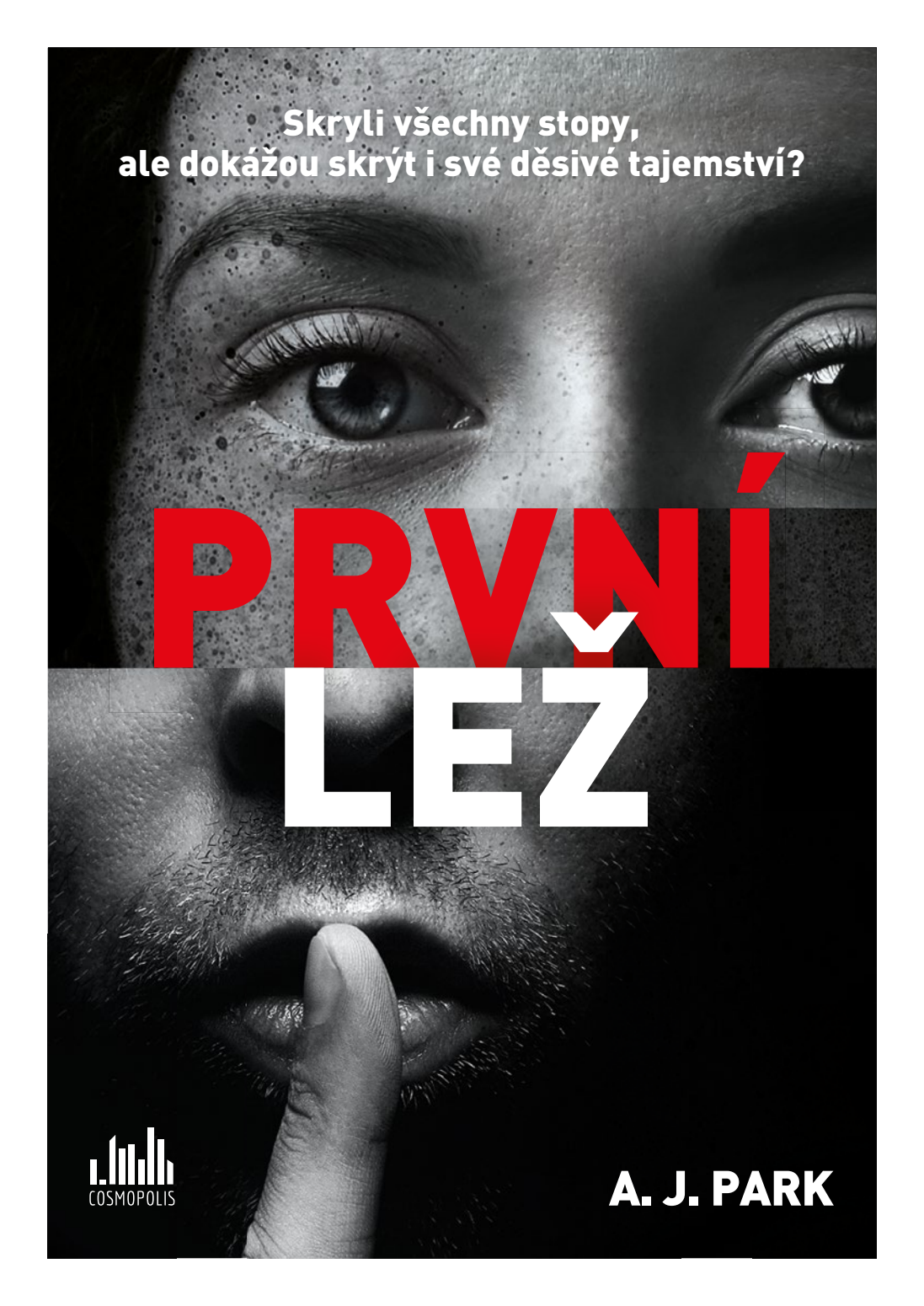
**Skryli všechny stopy,
ale dokážou skrýt i své děsivé tajemství?**

PRVNÍ LEŽ

PRVNÍ LEZ

A. J. PARK

Skryli všechny stopy,
ale dokážou skrýt i své děsivé tajemství?

PRVNÍ LEŽ

COSMOPOLIS

A. J. PARK

THE FIRST LIE

A.J. Park

First published by Orion, London.

Copyright © A.J. Park, 2019

Translation © Ivana Skenderija, 2021

Cover Photo © Paradise Studio/Shutterstock.com

Cover Photo © Przemyslaw Koch/Shutterstock.com

© Grada Publishing, a. s., 2021

Z anglického originálu *The First Lie*, vydaného nakladatelstvím Orion v Londýně, součásti A Hachette UK Company, v roce 2019, přeložila Ivana Skenderija
Odpovědná redaktorka Julie Gonzálezová
Redakční úpravy Dana Řezníčková
Grafická úprava a sazba Jan Šístek
Obálka Jaroslav Vorýpka

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2021
jako svou 8238. publikaci

Tisk FINIDR

ISBN 978-80-271-4532-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-4531-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-1327-9 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

„Falešná tvář musí skrýt, co falešné srdce v sobě skrývá.”

Macbeth, William Shakespeare

Viole
Maye
Maxovi

1

2. října

Když spatřím otevřené vchodové dveře, zašlápnu brzdu.

Šest zmeškaných hovorů.

Vezmu si mobil ze sedadla spolujezdce a vyskočím z auta.

*Proč to Alice ani jednou nezvedla, když jsem jí zkoušel volat zpátky?
Proč jsou ksakru vchodové dveře dokořán? Proč je uvnitř v domě černočerná tma?*

Je devět hodin večer a úplně stejná tma je i venku.

Když se vrhám ke vchodu, zatímco míjím Alicin zaparkovaný Mercedes s otevřenou střechou, všechno se mi znovu přehrává v hlavě: vracím se pozdě z práce, mám šest zmeškaných hovorů od svojí ženy, nepodařilo se mi jí od té doby dovolat a přijel jsem do potměšilého domu s vchodovými dveřmi dokořán.

Alice by mě bývala čekala už před třemi hodinami, ale zavolali mě zpátky do práce. Měl jsem jí dát vědět, že se zdržím, ale v práci byla honička a dostal jsem ze sebe zase to nejlepší. Doladil jsem to, co bude, doufejme, mým posledním případem v roli obhájce Blacksmith's, jedné z nejvýznamnějších londýnských právnických firem, než usku- teční komise pohovory a porota vyhlásí konečné rozhodnutí o tom, kdo bude jmenován novým britským obvodním soudcem. Budu-li ve svých sedmatřiceti vybrán, zapíšu se do historie Velké Británie jako nejmladší obvodní soudce, co byl kdy jmenován. Zasedl bych u Nejvyššího soudu (známým spíš pod názvem Old Bailey), stejně jako u dalších soudů na jihovýchodě země.

Alice se mnou má trpělivost. Dobře ví, pod jakým jsem tlakem, takže mi nikdy nevolá, aby na mě dotírala s tím, zda jsem se zdržel. Což je přesně důvod, proč je šest zmeškaných volání důkazem, že je něco špatně. A teď se ocitám na okraji propasti a nevím, co mě čeká.

Vtrhnu do domu, stěží schopný rozeznat kterýkoliv z předmětů ve vstupní hale, přestože přesně vím, kde se který z nich nachází a jaký má účel. Volám Alicino jméno a snažím se marně potlačit svoji úzkost. Srdce se mi na okamžik zastaví, když neodpovídá. Prudce uhodím do vypínače v chodbě a vtrhnu na toaletu, která je napravo. Pak do kuchyně, do níž se jde přímo rovně. A pak za roh do obývacího pokoje a ještě jednou doprava do prostorné jídelny.

Nikde nic, po Alici ani stopy.

Dům obvykle svítí jako vánoční stromeček. Obvykle je Alice v obývacího pokoje a v ruce drží skleničku červeného vína. Obvykle je puštěná televize.

Obvykle mi jde naproti ke vchodu. Obvykle mě políbí, já ji obejmu kolem pasu a ona rukama sevře můj obličej stejně smyslně jako toho dne, kdy jsme se před deseti lety seznámili.

Obvykle ano, ale ne dnes.

Beru schody po dvou, pohybuju se příliš rychle na to, abych stihl cestou nahoru použít vypínač. Blížím se k odpočívadlu, přede mnou zeď mlčení, tak zastavím, všechny dveře přede mnou zavřeny. Znovu opakuji: „Alice?“ Tentokrát ale mnohem nejistěji. Něco je špatně.

Zkusím vzít za dvoje nejbližší dveře. Nic. Pak ty třetí, co vedou do mé pracovny. Když do ní nahlédnu, z naší ložnice ze vzdáleného konce chodby se ozve přidušený zvuk. Minu koupelnu po levé straně a vyrazím směrem tam. „Alice?“ opakuji skoro šeptem.

Dostanu se ke dveřím, zhluboka se nadechnu, vezmu za kouli na dveřích a otočím jí, abych otevřel dveře do husté tmy. Najednou, téměř bez přemýšlení, vrazím dovnitř, sevřené pěsti, tělo napjaté jako struna. Něco se stane, ale nevím co.

Mým očím okamžik trvá přizpůsobit se černé tmě. Na něco zaostřím.

Někdo sedí na posteli.

„Alice,“ řeknu tiše. Podle její siluety nedokážu říct, zda je to opravdu ona. Je otočená k vestavěné skříni a její obličej vidím jen z profilu. Buďto mě ještě nezahlédla, nebo přinejmenším nereaguje na moji přítomnost.

„Alice?“ řeknu už normálním hlasem a o poznání méně znepokojený.

Pomalu se otočí.

Když neodpoví, natáhnu se k vypínači.

„Ne!“ zařve najednou plná bolesti. „Nerozsvě...“

Ucuknu, ale moje ruka zůstane natažená a dotkne se vypínače. V pokoji se rozsvítí.

Tvář má bledou, její líce i oči jsou vlhké. Její rozepnutá halenka je pokrytá krví a i odhalená kůže je pomazaná rudě. Má krev na rukou, dokonce i ve vlasech. Na obličejí skvrny od krve. Vypadá jako Lady Macbeth po Duncanově vraždě.

Pohled na ni mnou otřese a nemůžu popadnout dech. „Alice, co se sta...“

„V koupelně,“ vzlykne. Zkusím se k ní natáhnout a vzít ji do náruče, ale ožene se po mně rukou. „Prosím tě, v koupelně!“

Nechám ji tam a vřítím se do koupelny. Vrazím do dveří, rozsvítím a ten pohled mě zlomí.

Přes okraj vany je přehozený muž, obličej má pod vodou. Ve vaně je pěna. A krev. Jeho vaz je rozsekaný na cucky. Trčí z něj můj nůž na dopisy ve tvaru dýky. Obvykle ho nechávám na svém pracovním stole, ale včera jsem s ním v ložnici otevíral poštu a dnes ráno jsem ho zapomněl na Alicině toaletním stolku.

Při pokusu vstřebat ten pohled se mi chce zařvat, ale ztratím hlas. Najednou mě její ruce táhnou pryč od všeho toho chaosu. Ve dveřích mě Alice přitlačí ke zdi.

„Paule,“ řekne, zatímco mi svírá ramena.

Nedokážu vidět nic jiného než krev pokrývající její kůži a oblečení.

„Není to, jak to vypadá,“ vysype ze sebe v hrůze, když vycítí můj zmatek a zděšení. Pohlédne mi hluboko do očí, aby se ujistila, že ji vnímám. „Tý mě znáš. Jsem tvoje žena. Věř mi, prosím.“

Snažím se vydržet její pohled, ale je to obtížné, moje mysl nemá stání. „Alice,“ vydechnu, „cos to provedla?“ A pak zopakuji ještě pomaleji: „Cos to udělala?“

2

„Není to tak, jak to vypadá. Ty mě znáš. Jsem tvoje žena. Věř mi, prosím.“

Dlouhou chvíli na mě jen zírá a neřekne ani slovo. Je evidentně v šoku.

Pak konečně zašeptá, jako by nás mohl někdo zaslechnout. „Alice, cos to provedla? Cos to udělala?”

„Neměla jsem na vybranou.“ Sevřu klopý jeho bundy a v pocitu marnosti uhodím oběma pěstmi do jeho hrudníku. „Neměla jsem na vybranou.“

Obejme mě. „Jak? Proč?”

„Byl v našem domě!”

Pustí mě a pohlédne zpátky do místnosti, kde leží tělo cizího muže napůl ve vaně, napůl ven z ní. Na místě, kde obvykle relaxuji za uklidňujícího světla svíček a jemné hudby v pozadí.

„Co se stalo?“ ptá se Paul a skoro nedýchá.

Táhnu ho zpátky do ložnice a mluvím tak rychle, jak jenom dokážu, navzdory té bodavé bolesti na hrudi, co cítím. „Napouštěla jsem si vanu. Hrála hudba. Měla jsem zapnutou hudbu... Hudba hrála z bluetoothových reprobeden tamhle. Zrovna jsem se chystala vyjít z ložnice, když jsem ho uviděla – přišel, prostě tam stál, objevil se jakoby odnikud – ale bůhvíproč mě neviděl. Měl v ruce nějaký... nějaký drát, viděla jsem ho, když se blížil, viděla jsem ho vejít do koupelny. On šel... bože, Paule, věděla jsem, že jde po mně, prostě jsem to věděla.“

Vypadá zmateně. „Ale proč?“

„Já vážně nevím,“ pláču. „Všechno, co vím, je, že jsem si myslela, že... že se mě chystá zabít, Paule. V životě jsem nebyla takhle vyděšená. Bože, jsem šílená strachy ještě teď. Nevěděla jsem, co mám dělat. Pak jsem si všimla toho nože na dopisy na toaletním stolku a popadla ho. Nepřemýšlela jsem. Sotva jsem si uvědomovala, co dělám, a pak jsem byla tam a za chvíličku bylo po všem. Bodla jsem ho do týla. A pak znovu a znovu, nepřestávala jsem. Nemohla jsem, Paule, myslela jsem, že mě zabije. Do prdele, v našem domě byl cizí chlap! Tady přece máme být v bezpečí!“ Zírám na svoje zkrvavené ruce a moje tělo se nekontrolovatelně třese. „Proč, Paule, proč? Proč tu byl? Proč musel přijít k nám domů?“ vzlyknu a on mě znovu zkusí vzít do náruče a utiřit mě. „Proč k nám domů? Proč já? Můj bože, co jsem to provedla, Paule, co jsem to provedla?“

Sevře mě. Přeuji si, aby mě to sevření uklidnilo, ale nejde to. Mám strach, že už nikdy nic nedokáže změnit to, jak se teď cítím.

Už nikdy nic to nespraví.

„Už je dobře. Šššššššššš. Je dobře, lásko, jsem s tebou.“

Zabořím se mu hloub do náručí a přeju si, aby mě pohltilo a já se tak dostala co nejdál od toho všeho. Pryč od toho, co jsem udělala.

Dýchá ztěžka, ale má v sobě určitý klid. Mělo by to být uklidňující. Tak moc si to přeju. „Polib mě, prosím,“ zašeptám do jeho bundy.

Snaží se mě vyvést z té propasti, ve které jsem se ocitla, ale moje tělo tomu vzdoruje.

„Prosím,“ opakuji, zatímco bojuji s vlastním tělem, „polib mě.“

Laská mě ve vlasech. Jeho doteky rozechvívají moje tělo a já zakláním hlavu. Upřeně se mu dívám do očí. Přitiskne svoje rty na moje a na okamžik se cítím líp, jako bych byla na obláčku a shlížela dolů na šťastnější období, nějakou jinou chvíli, třeba když jsme se poprvé políbili, nebo na náš svatební polibek, který jsme si vyměnili na provizorním oltáři na karibské pláži, kde jsme se brali. Jeho polibky, jeho doteky mají moc můj strach překonat. Odrhává mě od tragédie, o níž se bojím, že zničí naše životy. A zaplaťpánbůh to funguje.

„Ach, Paule,“ vzdychnu a utopím se v něm.

Líbá mě tak dlouho, dokud ho nechám. Položím mu hlavu na hrudník a obejmu ho. Jeho paže se ovinou okolo mých ramen. Držíme se tak pevně, jako by nám šlo o život.

„Život už nikdy nebude stejný,“ zašeptám.

Něžně odvětí: „Ale ano, bude. Zvládneme to. Všechno bude v pořádku.“

Po několika minutách mě jemně dovede do ložnice a na postel. „Zůstaň tu,“ řekne a zmizí dolů. V jeho nepřítomnosti se zase roztřesu

a nehlasně šeptám jeho jméno, zatímco se mi oči zalévají slzami. Za několik málo chvil je zpět a mě zaplavuje pocit úlevy. Nese velkou nádobu a žínku. „Pojď, umyjeme tě,“ řekne a nakloní se nad postel. Pomaličku a jemně namáčí žínku do vody a otírá mou tvář, teplo prostupuje mým tělem a otupuje odpor, který klade. Pohlédnu dolů do misky. Pokaždé, když do vody ponoří žínku a vyždímá ji, vyhrne se z ní rudý vodopád a krvavá kaluž ještě více ztmavne.

„Nedívej se tam,“ naléhá. „Nech mě to udělat. Bude ti líp, až to udělám a tohle všechno bude pryč.“ Moje tělo se zachvěje a znovu mi vyhrknou slzy. „Všechno vyřešíme.“

„Ale jak?“ řeknu jen stěží.

„Musím to všechno promyslet. Přijdu na to, jak to vyřešit.“ Otrě mi obličej, krk, hrudník, břicho.

„Zabila jsem člověka, Paule.“

„Vloupal se do našeho domu, Alice. Neměla jsi na výběr.“

„Ale já zabila člověka! Těmahle rukama...“ zvednu je a sleduji, jak se třesou, „...jsem ho zabila.“

Paul mě přestane umývat, podívá se mi do očí a políbí mě. Odloží nádobu na podlahu a zaboří své dlaně do mých vlasů, masíruje mi pokožku hlavy. Pak mě políbí na obě tváře. „Nejsi na to sama. Jsem s tebou. Pomůžu ti. Dostaneme se z toho společně.“

Zvedne misku a začne žínkou kroužit okolo mých paží.

„Co se se mnou stane?“

Znovu misku položí a lehce mi přejede bříšky prstů po pravé tváři. Víím, že na mou otázku zná odpověď, ale nechce ji říct nahlas.

„Skončím ve vězení?“ zeptám se.

Usměje se na mě. Co se tváří jako bezstarostný úsměv, jen skrývá zoufalství. Ani teď nepromluví.

„Neměli bychom zavolat policii, Paule?“

Opět zůstane zticha a na jeho tváři se zračí jen ten úsměv, který už ale začíná vypadat žalostně a plný pochybností. Nyní už naléhavěji zopakují: „Neměli bychom, Paule?“ Slzy už mi vyschly.

Vidím na něm, že chce odpovědět ano a jen přemýšlí, jak na to. Pokývne hlavou, ale pak ji skloní a nakonec jí zakrouť. „Ne,“ odvětí a zírá do podlahy. „Ne, neměli bychom volat policii.“

„Protože víš, co se stalo?“

„Ano, protože to vím.“ Důrazně zakrouť hlavou a položí mi ruce na kolena, která svou silou drtí. „Samozřejmě bychom *měli* zavolat policii, Alice. Měli bychom ji zavolat a popsat jim přesně, co se stalo.“ Vypadá úplně zdrceně, jako by se dozvěděl něco zničujícího a ještě to nedokázal plně vstřebat.

„Ale já jsem zabila člověka, Paule.“

„To vím...“

„A ty – ze všech lidí – určitě víš nejlíp, co to znamená?“

Pevně zavře oči a pomalu potřese hlavou.

„Co to znamená, Paule?“

Položí si hlavu do dlaní. Já se podívám do klína, kde mám složené ruce. Nesmyl mi krev z dlaní. Přiblížím je ke své tváři, abych viděla skutečný důkaz toho, co jsem udělala, ale pak je obrátím k němu.

„Podívej se,“ řeknu lítostivě a držím je nahoře. Zvedne hlavu. „Podívej se na ně a řekni mi, co vidíš?“ Myslím, že mu začínají vlhnout oči. „Řekni mi, jak podle tebe vypadám?“

Mocně vydechne a ještě jednou pozdvihne ruku k mé tváři. „Bylo to v sebeobraně.“

„Ale tak to nevypadá, že ne?“

Zakroucí hlavou a řekne: „Ne, nevypadá, ale jen ses bránila. Přišel do *našeho* domu.“

„Ano, *našeho* domu.“

Paul, obyčejně tak sebevědomý a jistý si sám sebou, vypadá ztraceně. Všechno jsem zničila.

„Omlouvám se.“

„Ach, Alice...“

„Je mi to tak líto. Všechno... jsem zničila.“

„Nemáš se proč omlouvat. Musela ses bránit. Jinak bys teď byla mrtvá. Nedokázal bych o tebe přijít, Alice.“

„Stejně o mě přijdeš. Skončím ve vězení.“

„Neměla jsi na vybranou.“

„Vidím ti to na očích, Paule. Ty dobře víš, co se se mnou stane. A tebe to zničí. Všechno, na čem jsi tak tvrdě pracoval. Není šance, že by tě teď povýšili, když bude tvá žena usvědčenou vražedkyní.“

„Neměla jsi na výběr,“ řekne rozhodněji a najednou je na nohou. Jsem překvapená změnou v jeho pohybech a tónu hlasu.

Zůstane nehybně stát. Podívá se na mě. „Neměla jsi na vybranou,“ řekne s vážností a tak nějak odosobněně. „Chystal se tě zabít. Teď nemáme na výběr *my*.“

Nakloním se k němu: „Co tím myslíš?“

„Věříš mi, Alice?“ zeptá se.

„Celou svou duší.“

A. J. Park

„Kéž bych tady v tu chvíli byl...“

Kývnu.

„Ale teď jsem tu.“ A pak řekne rychle a náhle, jako by sám nechtěl slyšet, co mu vyjde z úst: „Zbavíme se těla.“

3

Před měsícem

Detektiv seržant Katherine Wrightová a detektiv konstábl Ryan Hillier z Hlavního vyšetřovacího týmu (MIT), součásti oddělení vražd na severozápadě pod Ředitelstvím speciálních zločinů a operací, přijeli do Kendall Green. Katherine zaparkovala automobil a oba vystoupili. Její auto bylo jedním z mnoha označených – nebo v jejím případě neoznačených – policejních aut v ulici a sousedství bytového domu. Přijela převzít vyšetřování na místo činu a shromáždit co možná nejvíc informací od současných vyšetřovatelů a policistů, než dorazí její přímý nadřízený, detektiv superintendant Jonathan Lange, ředitel MIT.

Wrightová si prohlédla ponuré panorama, které dělalo z Kendall Green tak ohyzdné místo. Půdorys bytového domu byl navržen do tvaru L a vypadal velmi rozlehle, velmi hnědě a velmi zanedbaně. Do pouhých čtyř podlaží se vměstnaly stovky domovů a do nich se vmáčklo pět set lidí. Dům byl zchátralý a celkově nevábný, ačkoliv

cena pozemku mohla dosahovat až šestimístných cifer. Poštovní směrovací číslo NW5 ukazovalo na lokalitu poblíž centrálního Londýna a zaručovalo vpravdě vyděračské ceny nemovitostí a ještě horentnější výše měsíčních nájmů.

Wrightová a Hillier se prokázali svými policejními odznaky a prošli skrz policejní kordon až ke vstupu do bytového domu. Mířili do bytu číslo 74. Byli už zevrubně spraveni o tom, co je na místě čeká, ale ani předběžné varování nemohlo příliš uklidnit nepříjemné pocity v žaludku, které byly nezbytnou součástí jejich práce.

Navzdory osmi letům zkušeností na pozici detektiva byly právě tyto reakce tím, co činilo z Wrightové to, čím byla. A navzdory filmům i navzdory představám dětí si skálopevně stála za tím, že i policisté jsou především lidmi. *Nikdy si na to nezvykneš; zkrátka jen najdeš způsob, jak rozkrájet realitu na menší součásti, se kterými se lze vyrovnat.*

Nebo toho necháš.

O čemž už přemýšlela poměrně dlouho.

Jak bylo obvyklé v podobné situaci, oba detektivové zmlkli, jakmile opustili svůj vůz. Byli vděční za tu chvilku času, aby se připravili na to, co uvidí. Vyjeli výtahem do třetího patra a prošli chodbou. Před bytem číslo 74 stál na stráží policista. Dveře bytu byly v protikladu k vnějšku bytového domu bez poskvrnky, zářivě modré.

Wrightová a Hillier se legitimovali hlídkujícím policistovi, který pokývl a okamžitě ustoupil z cesty. Oba detektivové si nasadili ochranné rukavice a návleky na boty. Tyto ochranné pomůcky později při odchodu odevzdají pro zevrubnou kontrolu pro případ, že

by na nich nechtěně ulpěly nějaké důkazy z místa činu. Wrightová vstoupila jako první.

Vnitřek byl dokonale v souladu se vzhledem vchodových dveří: zářivě čistý, moderní, zcela bez poskvrnky a samozřejmě na první pohled drahý. Byt jako by vůbec nepatřil do své chatrné schránky.

Vstupní hala byla prázdná kromě několika zarámovaných fotografií na stěnách. Wrightová a Hillier minuli kuchyň napravo a ložnici nalevo. Koupelna na pravé straně byla liduprázdná a chodba končila prostorným a krásně prosvětleným obývacím pokojem. Jídelní stůl a židle byly umístěny při vstupu, rohový gauč nalevo a televize na zdi před ním. Několik vyšetřovatelů v bílých ochranných oblecích snímali otisky prstů na místě činu, zajišťovali důkazy do igelitových sáčků, pořizovali fotodokumentaci a vykonávali nesčetně dalších nutných úkonů.

Uprostřed gauče seděl výhradní vlastník bytu Richard Dollard. Seděl zpříma a s rukama založenýma v klíně. Hlavu měl zapřenou o opěrku. Měl podřezaný krk opravdu hlubokou ranou. Tak hlubokou, že zdálky to vypadalo, jako by jeho hlava visela jen na tenkém proužku kůže vzadu na krku. Krev zasychala nejen na bílé košili s rozepnutým vrchním knoflíčkem, ale také na větší části béžového gauče.

Wrightová a Hillier obešli kolečko k popředí gauče a postavili se vedle muže středního věku, který se ukázal být vyšetřovatelem místa činu. Vyplešatělý Daniel Emerson se s Wrightovou znal. Ačkoliv spolu velmi dobře vycházeli, jeho přítomnost pro ni vždy byla nelehkou připomínkou toho, že smrt s sebou přináší nesčetně záhad, mnohdy nemožných vyřešit.

„Dane,“ oslovila ho.

„Katie.“ Byl jediným jejím kolegou, který ji takhle oslovoval. Přestože se nestýkali jako přátelé mimo kancelář, jejich vztahy se daly nazvat přátelskými. Po tom všem, co už spolu viděli, to bylo nevyhnutelné. Každé rameno, o které bylo možné se opřít, se hodilo a přátelskost a neformálnost pomáhala.

„Co jsi našel?“

„Nějaký drát. Velice ostrý. Projel rovnou skrz. Nestihl se ani bránit. Ten ubohý mizera neměl šanci. Díval se na telku a neměl ponětí, co se stane. Ať už to byl kdokoliv, stál hned za ním, jen se naklonil a zatáhl k sobě. Drát prošel krkem jako máslem.“

„Jak se dostal dovnitř?“

„Vyháčkoval zámek vchodových dveří. Zatím jsme nenašli nic, co by tu nehrálo. Sbíráme hodně otisků, ale ty můžou patřit jemu nebo někomu z předchozích návštěv. Mám-li být upřímný, tak nic jiného nečekám. Bude trvat věčnost, než si budeme jistí – pokud tomu vůbec kdy přijdeme na kloub. Není moc lidí, co by dokázali vyháčkovat tenhle typ zámku tak čistě. Všechna ta krev, ale ani jediná stopa. Nevím, jak ty, ale já bych se sám nedokázal vkrást k někomu takhle mladému a tak snadno proklouznout ven. Tenhle si věří. Sebedůvěru by mohl rozdávat.“

„Řekni mi víc o vražedné zbrani.“

„Ostrý drát, nic víc v tuhle chvíli nemám. Ale kdybych měl hádat podle řezu a jak snadno projel kůží, tipoval bych klavírní strunu. Pokud chceš použít správný odborný termín, hledáš slovo garota.“

„Garota? Z klavírní struny?“ zopakovala.

„Je to na jistotu,“ pokývl. „Jako když projedeš máslem.“

Tuto metodu viděla Wrightová někoho použít za celou svou praxi poprvé, ačkoliv už strávil více než deset let u londýnské MIT. „Nic, co by někdo nechal jen tak někde povalovat.“

„To jistě ne.“

„Nic, co by jen tak někoho vůbec napadlo použít.“

„Přesně to napadlo i mě.“

„Ryane,“ řekla Hillierovi, „zjisti, kde všude v okolí a ve městě se dají sehnat klavírní struny.“

„Řekl bych, že to bude na mnoha místech.“

„Souhlasím. Ale musíme to alespoň zkusit. Nikdy nevíš, může tu být lokální obchůdek, co nás navede na někoho z okolí,“ zkusila samu sebe přesvědčit, i když si ani na sekundu neuvěřila. „Třeba nás na něco navede tenhle specifický způsob vraždy. Zjisti, zda jsou hlášeny nějaké nevyřešené nebo uzavřené případy vražd pomocí klavírní struny řekněme... v minulých pěti letech.“

„Jen pěti?“

„Začni na pěti a uvidíme, co najdeš. Pokud nic nenajdeš, zkus deseti.“

„Můžu?“ řekla Emersonovi a ukázala na tělo.

„Jen do toho,“ uvolnil jí místo a sundal si rukavice. „Beztak si musím dát kafe a odskočit si.“ Vyšel z bytu bez jediného dalšího slova.

„Uvidíme se na stanici?“ zeptal se Hillier.

„Samozřejmě, Ryane. Až přijede Lange, podám mu hlášení a vyrazím zpátky na stanici. Vezmi si auto,“ podala mu klíčky.

Přátelsky ji poklepal po rameni, vzal si klíčky a odešel.

Wrightová obrátila svou pozornost zpět k ostatkům. Už to není člověk. Už to není Richard Dollard. Snažila se nedívat příliš zblízka dovnitř rány – nechtěla si tu představu uložit do paměti, ačkoliv si už byla jistá, že tohle z hlavy ještě dlouhou dobu nevymaže. Další obrázek do kolekce děsivých představ, které z ní nemůže dostat.

Naklonila se k němu a podívala se hluboko do jeho očí bez života. Doufala, že najde nějakou stopu, nějaké znamení, cokoliv, co by jí mohlo pomoci. Mrtvé oči, které ji budou pronásledovat ve snech, stejně jako všechny ty ostatní.

Spolkla žaludeční šťávy, které jí stoupaly krkem vzhůru. Chtělo se jí brečet. Další zmařený život. Víc zmaru a zkázy. Víc zničených životů.

Nakonec je přeci stále především člověkem.

Mrtvé oči.

4

2. října

„Nech mě přemýšlet. Tohle musíme udělat správně.“

Náš dům se musí změnit zase v *náš* dům. Po tom muži tu nesmí zůstat ani stopy. A nesmí tu zůstat stopy ani po ničem, co se tu dnes večer stalo.

„Nesmíme udělat jedinou chybičku,“ říkám Alici. „Musíme se zbavit těla a dům dokonale vyčistit. Dělal jsem na případech, u kterých stačil k obvinění miniaturní kousek DNA velikosti smítka v mikroskopu.“

Je těžké o nás samých přemýšlet jako o zločincích, ale to, jak se s tímhle vypořádáme, definuje, co z nás bude. Nebudu tak o nás mluvit před Alicí; už tak je dost vyděšená a mám obavu, že to už by neunesla.

„Cokoliv od chloupku po nitku látky z jeho oblečení může prozradit, že tu byl. A to stačí na to, aby sem policie přišla čmuchat.“

Ale co by je tak přivedlo k prahu našeho domu?

„Jsi připravená se do toho pustit?“ ptám se.

Zhluboka vydechne a pokývne hlavou. „Udělám všechno, co uznáš za vhodné, abychom dostali naše životy zpět.“

„Pak už nejde vzít zpátečku.“

„Rozumím.“

„Tak se do toho dáme. Přines dva páry gumových rukavic, malířskou pásku a černé pytle.“ Odejde rychle. Já mezitím popadnu starou peřinu ze sušárny a vyrovnám ji na podlahu před koupelnou. Vezmu pro Alici čerstvě vypraný svetřík, pak seběhnu dolů pro pár starých bot. V té chvíli se vynoří z kuchyně. „Máš něco podobného? Něco, co můžeme vyhodit, až tady skončíme?“

Vezme staré špinavé tenisky z botníku vedle schodiště. Podám jí svetr a ona si ho oblékne. Oba v botách vlezeme do černých pytlů a uděláme v nich otvory na nohy. „Teď udělej další otvor a přetáhni si to přes hlavu,“ řeknu a podávám jí další černý pytel. „Pak protřhni otvor na ruce.“ Na upevnění černého pytle na její tělo použiju lepicí pásku. „Teď na mě úplně stejně utěsni pytel ty.“ Zatímco na tom pracuje, zeptám se: „Máš nějaké koupací čepice, jako se nosí do sprchy?“

„Jednorázové koupací čepice? Mám.“

„Přines dvě. Nepoužité. Musíme zakrýt jakoukoliv část našeho těla, co zakrýt dokážeme. Nesmí vypadnout ani chloupek. Podlahou a celým domem se budeme zabývat později, to půjde, ale pro tuhle chvíli si nemůžeme dovolit, aby ho někdo vykopal a našel na něm kousky nás.“

Všimnu si, že lepicí páska pomalu dochází a jdu do kuchyně najít další. V tu chvíli je mi jedno, že vyschlé kousky bláta opadávají

z mých bot na čisté dlaždice. Když najdu další celou roli a vrátím se na chodbu, Alice schází dolů a řekne: „Mám jen jednu koupací čepici.“

„Do hajzlu,“ odvětim. „Dobře, ty máš delší vlasy, použiješ ji ty. Stáhni si vlasy hodně pevně a vysoko a nasad' si ji tak, aby zakryla úplně všechno.“

Vyjdeme nahoru. Tam si Alice vezme nějaké gumičky a sponky. Já si vezmu mikinu ze skříně v ložnici. Mám jednu se stahovací kapucí, bude to muset stačit.

„Kdo to mohl být?“ ptá se, když se znovu objeví.

„Nejspíš nějaký zdrogovaný psychopat. Podívám se, jestli má u sebe nějaké doklady.“

„Už jsem se dívala. Nemá.“

„Ty ses dívala?“ vyhrknu zprudka, vědomý si jejího pochybení a frustrovaný z jejího činu. „Riskovala jsi kontaminaci DNA, Alice. Tos neměla dělat.“

Zakryje si obličej rukama. „To jsem nevěděla, Paule. Já to nevěděla.“

„Vážně bychom měli to tělo spálit,“ řeknu si tiše sám pro sebe, ale Alice to zaregistruje.

Slyším zděšení v jejím hlase. „Spálit ho?“

Zavřu oči a zaúpím. „Ne, je to jen... Zapomeň na to, neměl jsem to říkat. Promiň, nemyslel jsem to tak.“

Vkročíme do chodby. Zkontroluju Alicinu koupací čepici. „Sedí ti výborně,“ pochválím ji. „Dobře. Natáhni ruce.“ Nasadím jí gumové rukavice a přilepím je páskou k rukávům jejího svetru. Několikrát obtočím. „Je to těsné?“

„Skoro až příliš.“

„Skvěle. Teď mi to udělej stejně. Tak pevně, jak jen dokážeš.“

Když přilepí poslední kousek pásky, zeptám se jí: „Připravena?“ Neříkám, na co. Instinktivně cítí, co mám na mysli. Vedu ji do koupelny. Nepřistoupíme k němu hned, ale zdržujeme se u dveří, držíme se pevně za ruce a je zřejmé, že ani jeden z nás se nechce pustit.

Jsem první, kdo se pohne. Alice zůstává u dveří. Udělám pár nejistých kroků směrem k vaně, směrem k tělu. K mrtvole u mě v koupelně. K tomuto muži, ať už byl kdokoliv. Nejprve pohlédnu na boty se silnou podrážkou. Pak na tmavé džíny. Pak na černý svetr. Pak na zkrvavený rozedraný krk.

Pokusím se ho odtáhnout z vany, ale když ho zkusím táhnout pozadu, nejde to. Je obrovský, těžký jako hromada kamení. Mrtvá váha.

Alice vidí, jak s ním ztěžka zápolím a přijde blíž. Přitiskne se k mé pravé paži a schovává se za mě, jako by se nechtěla ani podívat na to, co provedla.

„Zkus zatáhnout za tuhle paži a já budu tahat za druhou,“ řeknu. Obtočí se kolem mne a dělá, co jí řeknu, ale s přivřenýma očima.

„Bude to v pořádku,“ zkouším ji uklidnit.

Po pár dalších pokusech o nadzdvížení se začíná zvolna vynořovat z vody, jeho hlava se lepí na smalt vany, když ho vytahujeme na podlahu. Vyteče spousta vody, promočí podlahu i naše boty. Krátce popadáme dech, pak každý vezmeme za jednu nohu a táhneme. Dokážeme ho vytáhnout z koupelny. Krk se mu podivně zkroutil, protože mu chybí kus kůže. V chodbě ho zkusím zvednout úchopem pod rameny, abych ho mohl položit na peřinu. „Proboha, pomohla bys mi?“ zavýju v marné snaze ho na ni umístit. Alice se ze všech sil

snaží tlačit či táhnout za jakoukoliv část jeho těla, kterou se jí podaří uchopit. „Je to v pořádku,“ zopakují s mocným vydechnutím, které má ulevit jí i mně samotnému. Když tělo konečně leží na peřině, narovnáám záda, protáhnu se a zasténám námahou.

Jeho oči zírají do stropu. Teď se poprvé dlouze podívám na jeho rysy. Jeho doširoka otevřené oči se do mě vpíjejí, když se nad ním skláním. Vypadá plný vzteku, nebo alespoň byl plný vzteku, když umíral. Zuřivý pohled. Má vráscité čelo, jeho hlava je oholená dohledka. Má širokou čelist a na pravé tváři pihu. Jeho krk zůstal zepředu netknutý a je krátký, podivně zasazený na jednu stranu, hluboko do urostlých ramen.

„Ach bože,“ pláče Alice.

„Nedívej se na něj,“ řeknu a okamžitě si uvědomím, jak směšně to zní. Některým kliše jako by člověk nedokázal odolat. „Dívej se místo toho na mě,“ ukážu prstem do svých očí. „Dívej se na mě a na něj zapomeň. Teď je to všechno *o nás dvou*.“

Unikne jí vzlyk. Vezmu ji za zápěstí, stisknu možná až příliš pevně, ale s jediným cílem: musím tuhle situaci udržet a zůstat v klidu. Bůh ví, že to nezvládnou sám.

„Nemáme na výběr, Alice. My nejsme zločinci. To on.“

Kývne. Natáhnu ruku a otřu jí slzičku kanoucí z jejího oka.

„Ať jde do prdele.“ Pak ji políbím. „Budeme v pořádku. Všechno jsem si promyslel. Jsme opatrní. Zvládneme to.“

„Věřím ti,“ špitne.

„Dobře. Tímhle ho teď musíme obalit.“ Alice vezme za jeden konec, já za druhý. Obtočíme jeho tělo peřinou. Pak ho ztěžka přetočíme na

bok a snažíme se ho zarolovat do peřiny. Částečně se to podaří, zdá se, že přikrývka těsně přiléhá. „Kde je lepicí páska?“ zeptám se, když ji nenajdu očima. Alice ji najde na podlaze. Zalepím peřinu hromadou pásy. „Snad to bude držet.“

Postavím se a znovu se protáhnu, zhluboka dýchám. Ten balík vypadá jako měkká rakev. „Dobře, teď ho vezmeme dolů ze schodů a pryč. Pak začne ta skutečná práce.“

Zkoušíme to v peřině pohřbené tělo zvednout, ale nedaří se. „Povlečeme ho,“ chytím ho za zadek, zatímco Alice tlačí na druhou část. Je těžké najít správný úchop a udržet ho. Pokrývka pořád padá na zem, ale povzbuzujeme jeden druhého a vytrváváme. Konečně se dostaneme ke schodům. „Jsme skoro tam. Necháme ho pod schody, a pak můžeme začít s úklidem.“

Vyměníme si strany, abych mohl mít pod kontrolou rychlost našeho sestupu. Alice udělá první krok po schodech. Postoupila už pět schodů dolů a rovnováha je v háji, jak se polovina těla dostala přes okraj horního schodu. Tehdy si uvědomím, že jsme udělali chybu. Vidím, jak ztrácí rovnováhu. Zakopne a padá několik schodů dolů, volám na ni jménem a instinktivně se za ní vrhám, přičemž pouštím zabalené tělo. To sjede po několika schodech a narazí do Alice. „Jsi v pořádku?“ ptám se, když se k ní dostanu.

Škubne sebou a drží se za bok. „V pořádku,“ odpoví. Zkouší se postavit, ale nezvládne to. „Do hajzlu,“ řekne.

„Panebože, to ne,“ ulevím si, zatímco se snažím manévrovat s tělem a přikrývkou, která se částečně vyprostila. Vidím z ní viset celou paži.

Prosím, snad si nic nezlomila. Pomůžu Alici vstát. „Můžeš na ni došlápnout?“ Srdce mi tlouče jako o závod, když čekám na její odpověď. Jestli nemůže, jsme nahraní.

Zkusí na ni přenést váhu, tvář se jí stáhne bolestí, ale noha ji udrží. „Budu v pořádku,“ zašklebí se. Zaplaví mě dočasný pocit úlevy, ale pak mě zas zasáhne realita. Je toho třeba ještě hodně udělat, než budeme v bezpečí.

Znovu si vystřídáme pozice, já táhnu a ona tlačí. Nakonec ho necháme jako balík na podlaze v chodbě. Jdeme do kuchyně a z polic vyndáme vše, co si myslím, že bychom mohli potřebovat. „Napustí kbelík horkou jarovou vodou,“ dám jí instrukci, zatímco naplním koš na prádlo lahví bělidla, dalšími gumovými rukavicemi, kuchyňskými utěrkami, kuchyňskými a koupelnovými přípravky a černými pytlí – vším, co vypadá, že by mohlo vydrhnout, vyčistit a utajit to, co tady provádíme.

„Tak jo. Všechno uděláme společně, bok po boku,“ řeknu jí. „Budeš sledovat každý můj krok, stejně jako já budu sledovat každý tvůj. Pozorně. Všechno musí být bez poskvrnky. Musíme odstranit každý důkaz, každé znamení, že tu kdy byl – a bude jich tu tolik, že je ani neuvidíme. Sleduj mě a drhni. Když vyčistím nějaký povrch, ty půjdeš a vyčistíš ten samý povrch ještě jednou.“

Pustím sprchu a spláchnu, co nejvíc krve to jde. Odtéká v jednom mohutném rudém proudu. Je mi z toho pohledu všelijak. Opláchneme sprchový závěs, pak ho sundám a uložím do pytle. To samé s koupelnovou i záchodovou předložkou. Co ještě zůstane na vaně, poliju bělidlem. Oba si navlékneme druhý pár rukavic a všechno

vydrhneme čistícím pískem. Voda smíchaná s krví mi vystříkne na obličej a oblečení. Na chvilku se zastavím a zavřu oči ve snaze ignorovat fakt, že jsem pokrytý jeho krví. Přeju si, aby se to nikdy nestalo, ale nemáme času nazbyt a musím pokračovat. Smyju bělidlo a vana vypadá čistě, úplně září čistotou. Postoupím své místo Alici, aby mohla celý proces zopakovat. Nalije tam další velkou dávku bělidla, až příliš velkou. Z láhve vyjde zvuk, jako když nasaje vzduch naprázdno a Alice konstatuje, že bělidlo došlo. Zápach je nesnesitelný.

Na zbytku podlahy koupelny je dlažba a v chodbě venku jsou parkety. „Potřebujeme víc,“ řeknu. „Máme ještě někde bělidlo? Našel jsem jen tu jednu láhev.“

„Myslím, že ne,“ zakrouť hlavou.

„Do háje.“ Poslední, co potřebujeme, je muset teď všechno přerušit.

Seběhnu dolů a otevřu skříňku pod dřezem. Bělidlo tam není. Podívám se na to, co mám na sobě. Budu si muset všechno svléknout.

Nahoře mi Alice pomůže oblečení sundat a já si vezmu něco čistého. „Budu hned zpátky,“ povím jí, zatímco mi pohled sklouzne na hodiny. 21:45. „Za patnáct minut supermarket zavírá. Budu spěchat.“ Vyrazím z pokoje směrem dolů ze schodů.

„Paule!“ uslyším paniku v Alicině hlase.

Zastavím se. „Musím jít! Copak je?“

Vynoří se nad schody. Když je oblečená takhle a dívá se na mě shora, vypadá jako Annie Wilkesová z *Misery nechce zemřít*. Otřesu se. „Ta krev!“ připomene mi. „Máš na obličej krev. Musíš ji umýt!“

Namířím rukou k tváři. „Dobře.“ Oddychnu si úlevou. Vráťím se do koupelny a vydrhnu se tak, jak jen dokážu, přičemž jako bych fyzicky cítil každou vteřinu času, kterou tím ztrácím.

„Zamkni dveře a nikomu je neotvírej,“ křiknu na ni, když sbíhám schody. „Zaklepu třikrát, abys mě mohla pustit zpátky. Otevři jen, až si budeš jistá, že to jsem já. Zhasni světla.“

„E-e... Ne, když je tu se mnou,“ zachvěje se jí hlas.

Stojím vedle mrtvoly s rukou na klice dveří a otočím se k Alici. Nevím, co bych jí ještě řekl.

„Paule, nenechávej mě tu, prosím,“ řekne.

„Alice, na tohle není čas. Nemáme na vybranou. Když nebudeme mít dost bělidla, nedokážeme to tu pořádně vyčistit.“

„Ale on je tam dole a ty po mně chceš, abych tu seděla sama ve tmě.“

Na tohle nemám čas. Sevřu čelist. „Je mrtvý, Alice. Už ti nemůže nijak ublížit.“

„Ale může,“ vehementně potřásá hlavou. „Jistěže může.“

„Musím jít. Přestaň s tím. Musíš být silná. Vydržet to.“

„Paule...“

Statečně – anebo nezodpovědně – se rozhodnu a odejdu. Když to neudělám, budeme v kopru. „Budu fakt spěchat. Prosím tě.“ Nečekám na odpověď a zavírám za sebou dveře.

Naštěstí je supermarket jen pár bloků od našeho domu, takže stihnu před zavíračkou. Pro jistotu koupím pět lahví bělidla a řadu dalších čistících prostředků. Jsem si vědom, že budu na záznamu průmyslové kamery, ale v tuhle chvíli nemám jinou alternativu. Musím být teď tady a jen doufat, že nikdo nikdy nebude mít důvod

zjišťovat, kde jsem byl právě dnešního večera. V naději, že si mého neobvyklého nákupu množství čisticích prostředků nevšimne nikdo ze zaměstnanců, použiji samoobslužnou pokladnu. Koupím si pevnou nákupní tašku a rychle nesu nákup z obchodu.

Spěchám zpátky domů v obavách, v jakém stavu najdu Alici. Světla svítí. Zaparkuju auto a vystoupím z něj tak nenuceně, jak jen dokážu.

Nedaleko svítí světlo, ale skoro si ho nevšimnu, dokud neuslyším něčí hlas: „Je všechno v pořádku, Paule?“

Uvědomím si, že není kam se schovat, a zastavím. Otočím se vpravo. Někdo mě viděl. Mávnou na pozdrav, ukážu na nákupní tašku a houknu: „Jen zase došlo mlíko, Bobe, všechno je v pohodě.“ Mám částečně odříznutý výhled hustou dlouhou řadou stromů a keřů, které oddělují naše domy a příjezdové cesty, ale vidím, že má otevřený kufr auta a přehrabuje se v něm.

„Takhle pozdě už si dávám jenom černý kafe,“ odpoví. „Mám to nejspíš naopak než většina lidí, ale pokaždý mě to pošle rovnou do hajan. Zkus to, až někdy nebudeš moct zamhouřit oči.“

„Zkusím to, Bobe, díky,“ předstírám veselý úsměv.

Vystrčí palec nahoru a popřeje mi dobrou noc.

„Dobrou noc, Bobe.“

Zaklepu pomalu na dveře, třikrát a zřetelně. Skrz mléčné sklo vidím postavu, jak schází ze schodů. Otevře dveře. Vtlačím se dovnitř a zabouchnu je tak rychle, jak jen dokážu. Je mi okamžitě jasné, že Alice plakala. Neřeknu nic, jen ji obejmu a doufám, že to bude stačit. Třese se a já okamžitě zapomenu na Boba. Bereme to krůček za krůčkem, ale je vidět, že zatímco jsem byl pryč, vrátila se o pořádný kus zpátky.

Pohládím ji po vlasech. „Musel jsem, lásko. Všechny tyhle věci jsme nutně potřebovali.“ Ukážu na tašku. „Nebyl čas.“

„Nechal jsi mě tu s ním,“ zašeptala a na vteřinu se v jejím hlase objevila stopa hrůzy.

Stáhnou se. „Alice, prosím tě...“

„Máš mě přece chránit.“

„To dělám.“

„Tím, že mě tu necháš samotnou s tou zasranou mrtvolou.“

„Alice,“ vytočím se, „bylo to buď tohle, nebo na to dojet. Každý den někoho chytí kvůli jeho DNA. Po zbytek mojí kariéry bude ještě mnoho obvinění založeno na nálezů DNA. Je nezbytné dekontaminovat tenhle dům. Musíš být silná a absolutně nutně tohle musíme udělat. Je mi líto, ale já tě opravdu chráním a tohle je jen a jen pro tvé dobro. Pak mě můžeš nenávidět, ale právě teď v tom buď se mnou a udělejme to společně.“

Zírá mi hluboko do očí a po chvíli, která jako by trvala celé věky, vážně přikývne.

V ložnici se převléknu, Alice mi pomůže připevnit pásku. Zkontroluju, že její oblečení drží stále pevně na místě a kde je to třeba, tam jí pásku upevním. Bělidlo dobře využijeme, polijeme jím každíčkou kachličku v koupelně, drhneme, oplachujeme, a pak vše opakujeme zas a znova. Zápach v místnosti začíná být odporný a Alice se chytá za hlavu. „Copak je?“ ptám se.

„Mám těžkou hlavu a jsem celá zblblá. Potřebujeme vyvětrat.“

„Nemůžeme otevřít okna. Protože to bychom riskovali, že někdo uvidí dovnitř.“